

[Adam Møller.]

fra Sjælland, fra garnisoner i Jylland, der ligger langt fra disse øvelsesområder, det kommer sågar fra Bornholm og skal over til disse områder med deres familier for en periode på tre eller fire år og så tilbage igen. Det er en stor belastning for folk, at de skal flytte. Vi har set meget i pressen og andre steder i den sidste tid om, hvilke problemer det kan give, hvis man skal flytte en murer fra Københavnsområdet til et sted i Jylland, hvor arbejdet er. Men problemerne er jo ikke kun for murere, de er for alle mennesker, der skal flytte med deres familie. Jeg kender mange eksempler på, at tjenestemænd, der således har måttet flytte, har haft deres børn i 10-15 skoler, og deres ægtefæller har måttet opgive deres erhverv på det sted, hvor de havde det, og prøve under vanskelige forhold at få en ny arbejdsindsættelse andetsteds i landet.

Det er en ganske overordentlig stor belastning, man i forvejen lægger på alle, der skal gennemgå en sådan flytning, hyppigt skal flytte frem og tilbage forskellige steder i landet, og nu vil man oven på dette lægge en særskat, der meget nemt kan blive et beløb på 5.000-10.000 kr. for hver flytning, de pågældende skal gennemføre. Det er en meget alvorlig belastning at lægge på dem, og det modvirker i allerhøjeste grad det, der var hensigten med vores tjenestemandreform, for det gør personellet mindre villigt til at tåle disse forflytninger, og det skaber dårligt klima på arbejdspladsen.

Nu har jeg valgt at bruge et eksempel fra det militære område. Men forholdene er naturligvis lige så uretfærdige og lige så uhensigtsmæssige for de civile tjenestemænd, der rammes af tilsvarende ulemper.

Man kan sige, at der har været almindelig enighed i folketinget — og også bør være det — om at tilstræbe et smidigt arbejdsmarked. Men hvis man skal have et smidigt arbejdsmarked, må man som i eksemplet med murerne lejlighedsvis flytte arbejdskraften derhen, hvor arbejdsopgaverne ligger. Så får man problemer i den udstrækning, som jeg her har nævnt for de arbejdere, funktionærer og andre beskæftigede, der må flytte ud til disse andre steder, når de skal skaffe sig en ny bolig.

Det har også interesse, når man er valgt i Vestjylland, at nævne, at vi dér lejligheds-

vis har nogle møder om egnsudvikling. Ved disse lejligheder hører vi altid meget venlige udtalelser også fra regeringsrepræsentanter om, hvor interesseret man er i egnsudviklingen. Men tror man, det er fremmede for en egns udvikling, når man lægger en særskat på, så virksomhederne, hvis de vil købe fast ejendom for at tilbyde deres funktionærer og øvrige arbejdskraft noget at flytte ind i, må pålægge dem en særskat på de beløb, der her er tale om? Jeg tror det ikke. Jeg synes, det er en uretfærdig og uhensigtsmæssig ordning, som modvirker de ting, som folketinget ellers er enigt om, og jeg vil henstille, at man trækker dette forslag tilbage.

Bendix: Hr. Adam Møller sluttede med at henstille, at man trak forslaget om de 2½ pct.s oms på hushandler tilbage. Det vil jeg i og for sig også gerne henstille, selv om jeg er fuldstændig klar over, at enhver form for henstilling i denne forbindelse er ganske uden virkning. Alligevel skal det præciseres herfra, at denne 2½ pct.s oms på boliger først og fremmest har den helt centrale virkning, at den forhindrer bevægeligheden på arbejdsmarkedet, bevægeligheden i det hele taget i dette samfund.

De, det først og fremmest rammer, er naturligvis unge mennesker, som i den periode, hvor de er under uddannelse eller har deres første job, ustandselig kommer i den situation, at de må flytte fra det ene sted til det andet. Ofte vil de naturligvis være henvist til at bo i et parcelhus, for mange steder har de ingen mulighed for at få en lejlighed, selv om de ønskede sig det som en løsning. På dem bliver der lagt en ekstra skat, hver eneste gang de af hensyn til deres uddannelse og den uddannelse, der ligger i at have sine første job, bliver nødt til at flytte fra sted til sted.

Jeg tror, vi kan gøre det op på den måde, at med den ekstraskat, der bliver lagt på salg af huse, vil der simpelt hen, når et ungt par sælger et hus af en ganske almindelig størrelse til et eller andet sted mellem 250.000 og 300.000 kr. for at flytte et andet sted hen, hvor de skal arbejde, ikke være nogen penge tilbage af den udbetaling, de får på huset. En tredjedel af den udbetaling, de får — det vil blive resultatet af dette her — kommer til at gå i de offentlige kasser.